

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **M. A.**, nar. X., st. přísl. Kyrgyzská republika, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 6. 2013, č.j. MV-44372-5/SO/sen-2013,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 29. 1. 2013, č.j. OAM-1246-6/DP-2013, kterým bylo podle ust. § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. zastaveno řízení o žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území.

Žalobce v žalobě namítl, že správní orgány porušily ust. § 3 správního řádu, neboť nevycházely ze spolehlivě zjištěného stavu věci, pokud dovodily, že žalobce v době podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu neměl platné oprávnění k pobytu, které by ho k tomuto kroku opravňovalo. Rovněž došlo k porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu, když správní orgány nijak nezduvodnily, jak k výše uvedenému závěru dospěly. Tato pochybení působí nepřezkoumatelnost obou správních rozhodnutí a mají dle žalobce za následek porušení ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces, jelikož o jeho žádosti nebylo meritorně jednáno a výsledkem řízení je pouhé procesní rozhodnutí o zastavení řízení.

Žalobce dále konstatoval, že správní orgány pochybily při výkladu právního předpisu aplikovaného na řešený případ. Žalobce trvá na závěru, že byl oprávněn k podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu v souladu s ust. § 42 a zákona o pobytu cizinců, neboť se na žalobce v době podání žádosti vztahovala fikce pobytu na vízum podle ust. § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, když o jeho žádosti o udělení víza nad 90 dní za účelem strpění pobytu na území, podané podle ust. 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, nebylo rozhodnuto před skončením platnosti oprávnění k pobytu na území.

K prokázání oprávněnosti podání žádosti navrhl žalobce provedení důkazu listinou – cestovním průkazem žalobce.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě nejprve ohledně skutkového stavu a průběhu správního řízení odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, když dále uvedla, že žalobní námitky jsou prakticky totožné s námitkami odvolacími, s nimiž se v napadeném rozhodnutí již vypořádala, a proto trvá na svém závěru, vyjádřeném v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tedy že žalobci v době podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu nesvědčila fikce pobytu ve smyslu ust. § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná prozkoumala celý spisový materiál, jakož i cizinecký informační systém za účelem úplného zjištění skutkového stavu, přičemž za spolehlivě prokázané vzala pouze ty skutečnosti, o nichž v rámci odvolacího řízení nevystaly důvodné pochybnosti.

Argument ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nemůže obstát, neboť se žalovaná vypořádala se všemi odvolacími námitkami v souladu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu, a výrok napadeného rozhodnutí byl náležitě odůvodněn tak, jak ukládá ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

Dle žalované v daném případě byly naplněny podmínky pro zastavení řízení o žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu dle ust. § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a proto bylo vydání procesního rozhodnutí zcela namístě.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Usnesením Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 29. 1. 2013, č.j. OAM-1246-6/DP-2013, bylo podle ust. § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. zastaveno řízení o žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území, podané dne 9. 1. 2013. V odůvodnění ministerstvo uvedlo, že z Cizineckého informačního systému a spisové dokumentace bylo zjištěno, že žalobce podal u Ministerstva vnitra dne 9. 1. 2013 žádost o povolení k trvalému pobytu dle ust. § 68 zákona č. 326/1999 Sb., vedené pod č.j. OAM-494/TP-2013. Řízení o této žádosti nebylo dosud vyřízeno. Dále bylo zjištěno, že žalobce rovněž dne 9. 1. 2013 podal žádost o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území. Dne 9. 1. 2013 byl pod č.j. OAM-44/ST-2013 vydán záznam o neudělení dlouhodobého víza za účelem strpění žalobce dle ust. § 33 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb. S ohledem na uvedené skutečnosti ministerstvo dospělo k závěru, že žádost o povolení k dlouhodobému pobytu byla podána na území, ačkoliv žalobce k podání žádosti na území nebyl oprávněn, neboť v době podání nedisponoval platným pobytovým oprávněním na území České republiky. Nebyla tak splněna podmínky stanovená v ust. § 42a odst. 6 téhož zákona a vzhledem k této skutečnosti byla prokázána podmínka pro zastavení řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu ust. § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb.

Rozhodnutím žalované ze dne 20. 6. 2013, č.j. MV-44372-5/SO/sen-2013, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno napadené rozhodnutí ministerstva. V odůvodnění rozhodnutí žalovaná konstatovala, že v době podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny neměl žalobce přiznaný žádný z požadovaných pobytových statutů, které by jej opravňovaly k podání této žádosti na území České republiky. Dle žalované z dikce ust. § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že k podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky ministerstvu, je nezbytné, aby již žadatel pobýval na území na základě určitého pobytového oprávnění – v podobě víza k pobytu nad 90 dnů či v podobě dlouhodobého pobytu za jiným účelem. Z dikce ust. § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců pak dle žalované vyplývá, že zde popsaná fikce pobytu může nastat pouze v případě, má-li cizinec v době podání žádosti o udělení víza nad 90 dnů za účelem strpění platné povolení k pobytu na území, což nebyl případ žalobce.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle ust. § 42a odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném k 23. 6. 2014 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) *v průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu vydané za jiným účelem může cizinec žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podat na území ministerstvu.*

Podle ust. § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců *pokud o žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území, považuje se jeho další pobyt na území za pobyt na toto vízum, a to až do rozhodnutí o žádosti.*

Podle ust. § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *policie udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, který v době platnosti oprávnění k pobytu požádal na území o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 67, 68 a § 69 odst. 2, pokud o této žádosti nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území.*

Podle ust. § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců *usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.*

Podstatou sporu mezi účastníky řízení je posouzení otázky, zda byl žalobce v době podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na území k takovému kroku oprávněn, tj. konkrétně v projednávané věci, zda mu svědčila fikce udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území ve smyslu ust. § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Mezi účastníky je tedy sporným výklad tohoto ustanovení zákona o pobytu cizinců a s ním souvisejícího ust. § 42a odst. 6 téhož zákona.

Skutková stránka věci je nesporná, tj. že žalobce dne 9. 1. 2013 podal na území České republiky žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle ust. § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Téhož dne taktéž podal žádost o

povolení k trvalému pobytu dle ust. § 68 zákona o pobytu cizinců a žádost o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území.

Úvaha žalobce, že mu v době podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu dne 9. 1. 2013 svědčila fikce oprávnění k pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dní, je mylná. Podání žádosti podle ust. § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců automaticky nezakládá v každém případě možnost legálního setrvání na území. Dobrodíní zákona obsažené v ust. § 60 odst. 7 o pobytu cizinců lze aplikovat jen v případech, kdy je cizinec v okamžiku podání žádosti o toto vízum držitelem platného oprávnění k pobytu, přičemž je oprávněn podat žádost o trvalý pobyt z území České republiky a současně, kdy příslušný správní orgán nerozhodne o žádosti v předepsané lhůtě.

Výše uvedený výklad podporuje též důvodová zpráva k zákonu č. 427/2010 Sb., kterým došlo k novelizaci citovaného ust. § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, dle které navrhovaná změna směřuje „*k řešení případů, kdy cizinec je držitelem platného oprávnění k pobytu, ale před vydáním rozhodnutí o jeho žádosti o trvalý pobyt uplyne platnost jeho dosavadního pobytového oprávnění*“.

Jak však vyplývá z výpisů z Cizineckého informačního systému, založených ve správním spisu, v době podání žádosti o udělení předmětného víza (9. 1. 2013) nebyl žalobce držitelem žádného oprávnění k pobytu na území České republiky (žádost o povolení k trvalému pobytu na území podaná téhož dne sama o sobě oprávnění k takovému pobytu nezakládá). V případě žalobce tak absentovala základní a zcela zásadní podmínka pro možnost vzniku fikce oprávnění k pobytu na území na vízum nad 90 dnů podle ust. § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, tj. podání žádosti o udělení takového víza v době již existujícího jiného oprávnění k pobytu na území.

S ohledem na výše učiněný právní výklad ust. § 60 odst. 7 a ust. § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců se soud ztotožnil se závěrem správních orgánů, že v dané věci v okamžiku podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny nebyl žalobce k takovému kroku oprávněn, neboť mu v rozhodné době nesvědčilo pobytové oprávnění na území, vyžadované ust. § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců (vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu vydané za jiným účelem). Ministerstvo ani žalovaný proto nepochybily, pokud žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny zastavily podle ust. § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

Rozhodnutími správních orgánů v předmětné věci nedošlo k porušení ust. § 3 správního řádu, neboť má soud za prokázané, že o zjištěném stavu věci nejsou dány žádné pochybnosti; skutečnost, že žalobce v době podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu nedisponoval požadovaným pobytovým oprávněním, jednoznačně vyplývá z výpisů z Cizineckého informačního systému. Žalobce na návrhu (vyjádřeném v žalobě) na provedení důkazu jeho cestovním průkazem při jednání netrval, avšak i v případě, že by žalobce na návrhu trval, soud by byl nucen tento důkaz pro nadbytečnost zamítnout, neboť by již ničeho nemohl na zjištěném skutkovém stavu změnit.

Soud rovněž neshledal porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů obsahují zcela jednoznačně přezkoumatelné úvahy ohledně nesplnění podmínky stanovené v ust. § 42a odst. 6 zákona o pobytu cizinců a s tím souvisejícího následku, spočívajícího v postupu dle ust. § 169 odst. 8 zákona o pobytu

cizinců, tedy v zastavení řízení o žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny.

S ohledem na výše uvedené neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nevznikly

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. září 2017

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: L. H.